

micsoda. Mert amúgy, kérdezte Miklós, és kereste Kormányos tekintetét. Amúgy nem férek a bőrömbé. Sietek, mintha volna hova és miért. Mindig szomjas vagyok, próbálkozom eloltani a tüzet, de nem megy. Belépek valahova és fordulnék ki, mintha várnának valahol. S otthon? Otthon, ugyan már, esztendejét nem tudom, mikor mosogattam utoljára, örülök, ha nem látom azt a förtelmet, Irén után minden széthullott, engem meg nem is érdekelt, mi van, most meg egyre inkább azt érzem, az sem, hogy mi lesz. Mi lesz? Semmi. Gyűjtasz?

A csónak szelíden himbálózott a folyó közepén. Miklós, aki valaha arról volt híres, hogy hét folyóiratot járatott, és bár a tanyán, ahol Erzsikével házasetüket kezdték, áram nem volt, de petróleum fénye mellett az összeset elolvasta, most úgy érezte, olyan szépeket kellene mondania, mint amiket akkoriban olvasott. De nem jutott eszébe semmi.

– Ugyan már – mondta végül.

A déli maradékot soha nem ette meg később, ezért vacsorára lecsót kaptak, jó csípős paprikásat. Volt sör is, de boroztak inkább, hoztak vizet a kútról szódának. Erzsike két patront is a szifonba csavart. Kormányos sokat ivott, de nem látszott rajta. Miklós viszont hamar elfáradt. Korán keltem, mondta, meg későn feküdtem, vár-

tam, jössz-e már, ahogy ígérted, nézett feddően a bátyjára. Az nevetett, igazából most először, amióta itt volt, ugyan, mondta, akkor sem lett volna semmi, ha nem jövök, de azért jó, hogy jöttem, ki tudja, mikor látjuk egymást. Ezen Miklós megütődött, hiszen még most jöttél, most kezdődik el a kúra, ahogy megállapodtunk, de Kormányos tiltakozott, arról szó sem volt, nem állapodtak meg semmiben, az igaz természetesen, amit az orvosoktól mondott, tényleg nincs jól, tényleg kezdenie kellene magával valamit, de ami tizenkét évvel ezelőtt sem sikerült, az miért pont most érne más véget, adjál annyit, hogy haza tudjak menni, nincs türelmem most itt gyógyulgatni, érted, nem tudok itt várni, most még elbeszélgetünk itt, vagy ha fáradt vagy, menj nyugodtan és aludj, van még a flakonban bor, magában is megiszom, ha elfogy a szóda, aztán majd elalszom én is, nem zavar senki és semmi, azok sem, akik elhagytak és azok sem, akiket én fogok itt hagyni, de hidd el, ez lesz a legjobb.

Nem volt szomorú, inkább részeg, gondolta másnap Miklós, ahogy visszaidézte az előző napot, mikor elbúcsúztak az állomáson. Sokáig szorongatta volna a testvére kezét, de Kormányos megölelte, adott egy csókot a borostás képére és azt mondta: különösen ezt a palack bort köszönöm, meg a pénzt, mert hosszú az út hazáig.

BARNA T. ATTILA

A tél kutyái

*Kivégezve
halomra löve már
a táj
füst borul rá
sárga haja lebben
széttérül
A falu körül
csaholnak a tél
veszett kutyái
marakodnak üzekednek
acsarognak vonítanak
ólálkodnak egyre közelebb
morogva lábamhoz kúsznak
megnyalják kezemet

megnyalják szívemet*

Ez is

*Ezek a semmibe lógó utak
ez a sárban heverő ég

Ezek a térdre kényszerített tanyák
udvarukról
csaholás űzi
a harangszót

Ez a minden zugból
feléd mutogató árvaság
csupa vád

Ez az elgurult koponya-táj
lábad előtt

Ez is
ez is hazád*